

Sebők Zsigmond:
A HANGYA ÉS A SZÚNYOG

A szúnyog vígan zümmögött a levegőben. Egyszerre észrevett egy hangyát, mely nagy erőfeszítéssel ici-pici forgácsot cipelt valamerre.

– Mit művelsz, te hangya? – kérdezte a szúnyog.

A hangya megtörülte izzadt fejét, fujtatott egy kissé s így szólt:

– Viszem haza ezt a forgácsot.

– Minek az neked?

– Hát, tudod, szúnyog, én odahaza építőmester vagyok. Építetek. Arra kell a forgács.

– Mit építesz? – kérdezte a zümmögő, lejjebb ereszkedve.

– A házunkat építem.

– Magadnak építed?

– Nem magamnak, hanem mindnyájunknak. Százan és ezren építjük, mert az a mi hazánk.

A szúnyog csúfondárosan nevetett.

– Óh, te bolond hangya! Hát azért erőlködöl ilyen nagyon, hogy más lakjék a házban?

– A hazámért dolgozom, óh, szúnyog!

– Azért izzadsz?

– A hazámért, szúnyog.

– Nagy bohó vagy, hangya. Látod, én nem dolgozom, nem izzadok, mégis megélek.

– De neked nincs hazád.

– Hát mi az a haza?

– A haza, szúnyog barátom, a mi mindenünk. A haza ad nekünk hajlékot, táplálékot, a haza visel gondot ránk, a haza védi a kis hangya-ivadékokat, a haza a mi bölcsőnk, a haza a mi sírunk! A hazáért dolgozni gyönyörűség.

A szúnyog bámult.

– Hogy van az mégis – kérdezte –, hogy ti, hangyák, noha van hazátok, oly szomorúak és némák vagytok, míg mi szúnyogok, ámbár nincs hazánk, oly vígan énekelünk?

– Ne hidd azt, szúnyog, hogy mi szomorúak vagyunk. A mi lelkünk vidám és elégedett, mert a haza is elégedett. A mi szívünk ujjong, ha látjuk, hogy sikerült fáradtságos munkával, ezer kis hangya közös erejével szépíteni hazánkat.

– A munkátlanság az öröm! – kiáltotta a szúnyog.

– Aki nem dolgozik, haszontalanul él.

– Hát mi hasznod van a munkából? Hiszen te is meghalsz, és azt sem tudod, ki nek van haszna a munkádból.

– De tudom. A hazának.

– Aztán, nézd, hangya! Ha minket ellenség támad meg, tovább repülünk, míg ti...

– Mi szembeszállunk az ellenséges törzsszel és megvédelmezzük hazánkat.

– S ha az ellenség győz?

– Meghalunk a hazánkért.

A szúnyog nevetve repült tovább.

– Nagy bolond ez a hangya – zümmögte.

A hangya újra hozzáfogott munkájához s ezt gondolta:

– De hiába él ez a szúnyog.

Most egy fiú közeledett a gyepes úton. Amint a szúnyog észrevette a jövevényt, rászállt a kezére, hogy megszívja a vérét. Mert a szúnyog máson élősködik.

– Ej, te haszontalan! – kiáltotta a fiú, és keze legyintésével agyoncsapta a szúnyogot.

Most a hangyához ért a fiú. Egy lépés és cipője szétmorzsolja a szorgalmas kis munkást. Az utolsó pillanatban azonban észrevette az állatkát és lábát visszarántotta.

– Ohó, itt egy kis építőmester halad! – kiáltotta. – Ne félj, szorgalmas hangyám, vigyázok rád! Téged becsüllek ám! Eredj békén az utadon és sok szerencsét kívánok a munkádhoz!

(*Nádi Hegedűs* néven, 1901/26.)